

[Jens Høyer.]

er der ingen anden Vej til en rationel Løsning af dette Spørgsmaal end Opfyldelsen af det Krav, som har lydt tusindstemmigt fra Landbruget: at Landbrugserhvervet erhvervsmæssigt ligestilles med vore øvrige Erhverv. Det er et fuldkommen berettiget Krav, og selv om den højtærede Minister mener, at det kun kan opfyldes, naar der kommer en mild Vind blæsende ude fra Verden, har vi dog set, at man i andre Lande har gjort meget for at afhjælpe lignende vanskelige Forhold, som de har haft dér. Her i Landet lader man derimod Landbruget sejle sin egen Sø og er mere betænkt paa at læsse nye Byrder paa det end at lette de allerede bestaaende.

Den højtærede Minister spørger mig, om jeg tror, at Arbejdet kan fortsættes, naar der ikke gives Tilskud til det. Ja, det tror jeg absolut. Hvis jeg har Jord, som trænger til Grundforbedring, vil jeg absolut gaa i Gang med det, naar jeg har Raad til det, kan faa det finansieret, og hvis jeg ikke vil gøre det, saa er Sagen ikke en Pibe Tobak værd, saa kan man lige saa godt lade den ligge. Selvfølgelig er der Arealer, som det ikke kan betale sig at røre ved, det har vi jo set. Vi kan tænke lidt paa Vildmosen; det kunde maaske have været en nogenlunde ordentlig Forretning, men det blev det altsaa ikke, fordi vi betalte saa store Priser deroppe, at det hele blev urentabelt.

Saa spurgte den højtærede Minister, om Situationen da var blevet bedre beskæftigelsesmæssigt og landbrugsmæssigt, siden vi vedtog Loven første Gang. Det er den vist i meget ringe Grad og maaske slet ikke. Men Grundforskellen mellem den højtærede Ministers og min Opfattelse er jo den, at jeg tror, der kan udføres Arbejde ogsaa uden direkte Tilskud; blot Staten er behjælpelig med Finansieringen, vil det gaa af sig selv. Maaske vil det ikke blive i saa stor Udstrækning som nu, men det er jo ogsaa næsten ovenud, naar man fra Jul til Paaske kan lægge Beslag paa saa mange Millioner, som Tilfældet har været i Aar. Det tyder paa, at der, som jeg sagde, er Inflation med i Spillet, naar der er et saa voldsomt Begær, at vi næsten ikke kan følge med i at bevilge de Millioner, der stilles Krav om.

Kr. Johansen: Jeg vil gerne gøre nogle Bemærkninger til det, der her er sagt, navnlig af Venstres ærede Ordfører, som var ved at ville tage mig til Indtægt for den Betragtning, at naar det var saa god en Forret-

ning at udføre disse Arbejder, var der egentlig ingen Grund til at yde noget Tilskud til dem. De Konservatives Ordfører derimod mente, at det var en daarlig Forretning, at man i hvert Fald skulde tænke sig om i langt højere Grad, end man hidtil har gjort, inden man tog fat paa de Arbejder. Det forekommer mig, at naar de to Partier er inde i et Samarbejde paa andre Omraader, saa kunde de to Ordførere i denne Sag ogsaa se at faa mere Overensstemmelse i deres Synspunkter med Hensyn til Rentabiliteten. I hvert Fald vil jeg gerne have Lov til at hævde, at dersom det var begrundet at give Tilskud, dengang Loven blev vedtaget — og det var man fra alle Sider enig om —, saa er der egentlig ingen Anledning til nu pludselig at lade Tilskuddet falde bort. Vi kan maaske forhandle om, hvorvidt der skal ændres et og andet med Hensyn til Renteydelsen og Tilskuddet, men noget afgørende Brud med den hidtidige Linie kan der, efter hvad der er sket, siden Loven blev vedtaget, ikke blive Tale om. Det skulde da være dette, at man vilde ræsonnere som saa, at det er bedre, at Staten sparer Tilskuddet og saa yder Arbejderne Tilskud i Stedet for. Men antagelig er der ingen, der ønsker, at det skal være saadan. Jeg mener ikke, der er Grund til at foretage noget afgørende Brud med det hidtidige.

Der faldt ogsaa en Bemærkning om, at man skulde arbejde hen imod, at Landbruget blev ligestillet med andre Erhverv. Det er meget almindeligt — det sker næsten ved enhver Sag, vi behandler —, at vi faar denne Anvisning paa, at bare Landbruget blev behandlet mere retfærdigt, bare den nuværende Regering havde større Forstaaelse over for Landbrugets Kaar og vilde gennemføre de Foranstaltninger, som er nødvendige, saa vilde det rette i uhyre høj Grad paa alt andet. Man hører ogsaa nu og da en Antydning af, hvad der kræves for at opnaa den større Retfærdighed og den større Rentabilitet, det er en Kornordning, en Ordning angaaende Smør og Margarine og andet lignende. Men jeg tror, man har Lov til at føje til, at det, som man paa den Maade forsøger at opstille som Landbrugets Krav, vilde efter al Sandsynlighed et Flertal af de danske Landbrugere stemme imod, dersom det virkelig kom ud til Afstemning. Saa lidt Bund er der i de Krav og i de Bebrejdelser, der rettes mod Regeringen med Hensyn til, hvad den skal gøre over for Landbruget, at Kravene i Virkeligheden har grumme ringe Tilslutning inden for det arbejdende Landbrugs egen Kreds. Dette ønsker jeg at sige her, selv om det kun er en